

Nagy-Kövös, márc. 2. 1858.

Kedves Domokos!

Ujra kis levele felkapnik elöttöm valapost vatolag; De nem is lehettem volna korra feleletessel öröközni, hogy volle velle, nekem verset küldjön. - Nem, edes Domokos, a ringgyakorlaton már túlegett, ne is injon könyvesre, injon csak mikor kedves érez hozzá; nem tekintve hogy én korán, vagy későn válapostok-e? -

Febr. 12-vel kelt levelében többet kürt ar antiquarius-feli dol, got emliti; arra nem tartottam a válapost sörgetőnek; mert ha már aron kötetek, mint a Lybilla könyvei, mindig drágábbak lennek, nem igen bánom, hogy megvételük elmaradt. A becsesebb részt bírom, ez elég mostanra. Irtam Dákhunak, hogy Kovais Bácsit tartozomra nére elégítse ki, nem tudom, megtörtént-e; igen leközeltem, ha jövő alkalommal megérintene levelében, mert nem szeretném, közközesen kívül, még egyikkel is fokai advó maradni. - Mind arántal ha ar antiquarius a két kötet (II és III) Schwaustrass feljebb nem hivatalt volna aron, kérem vegyél meg, mert ki tudja mi, kor egészítkesem így ki, hogy complete legyen. Csó emel maradjunk, ez szépi hasznosatom e fontos (?) ügyben.

Muff elő a kiselkhesen kórikával! A naphot, kellemes köl. remény, a hang emelkedésben egész végig. A fakut-tavapost nem jünit a jütbe, s igen végül jobb kell. Schakespeare, (nyug ironi) mint a Bp. Róthang) a "blanc verses-ben is végül rimetett tett, érteve hogy "finis coronat opus." S ez sok területben így van. Végül a legjobb epusés, legjobb rimet De. rájuk. A tokajit arntal végen arják fel. - "Egy advó gyomelher" az epusé kéj, a kidolgozás nem elég pabatos. Studj (vagy aludy) ikes lévén, apofrophés, hiányjelt kell tennünk, ha az el kimarad. "Álmodok nyelvtaulilag kiba. Nem csak, mert sokatlan; De, mert eseteti, leg az eféle pró, hangzó nélkül mondatott ki: alm, hasalm, ke, relm. Napjainkban némely casus körberapci, könyebb kincs, dús kedvűre a hangzó, De oly esetben, hol nem szokta fel, nemmi, nem szabad az köberapci. "Studj, durván mig, söt kehis ugy nem olvasni: "durván aludj." Nem kell a mondatok érvelés egy vorás (?) önkényére binni. Az igazatár két mindig hajtandók vagyunk aron igére vinni, melyhez legközelebb áll, s a durván-nak itt az aludy legközelebbi igazkom, példja: - "Itax tündér képpel töltse el megint a kellemetlen

Cabentiaik egymás mellett! Az efféle prózában is kerülni kell. — A földi
por keverkes fremyget, de a homály a vízön a skál nélkül volna-e ott
óra früksig? — Aludgy, mig almod el nem vették. Azon önsudat (igy
van a mondhat?) Aludgy,

1mo mig - almod el nem vették rox önsudat,

2do mig - bün lajt tova.

vagy: Aludgy mig almod el nem vették

— mig rox önsudat / bün lajt tova.

sehogy sem jó a szerkeszt.

Az a von' is, fentebb stylumi műben sért.

„A termifester” áralában kedves. Az epica kiűzően
jó: ifjúi tavak a kiöben, pagys öreg tel a termifesterben, az
ellenes külvői. „Kerünel” kiűre boupos.

Itm exel épreveleim. De ne higgyen velik feltélemül. Víz,
gátjon, hasonlított, iseljen maga. Legyen figorú maga irant.
Iraut am pedig sarva meg probott jó indulatját, fogatja
fines képförvísomát, s arja at Kovacs bácsinak is, kincl
bárgy Prükiben, nem irhatok. Isten velik!

barátja
Aranytárnok.

Cadentisiel egyenlő mellett! Az
pár keverlet fenyvet, de a h
óra püksig? - Alder, mig
van a mordas?) Al

vagy

Sohogy sem jó a
Az a van

"Al seméj
jó: ifjú tá
ellenes költői

És az ere
gátján, befordít
számtan fel
fines később
bárgy Rükéb

Tiska Domokosnak Péteressel

Pesten.

Kádor utca 11. sz. 2. emel